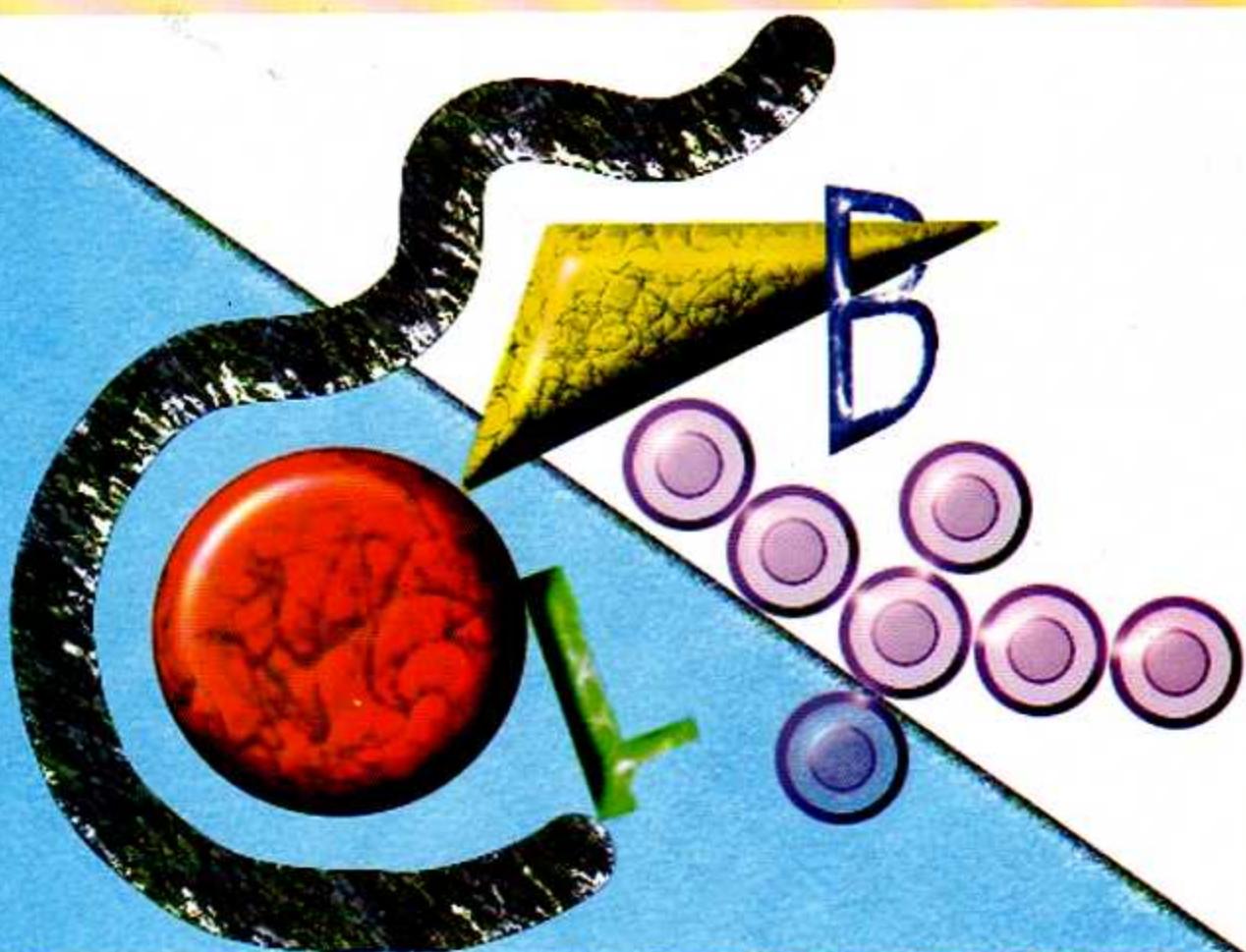

VIADUCTÓ

REVISTA DO I.E.S. PEDRO FLORIANI

R E D O N D E L A

1
NÚMERO

Sumario

Editorial	Pax. 3
Sáudo da dirección	Pax. 3
Estudios impartidos no noso centro	Pax. 4
A Anpa ofrece a súa colaboración	Pax. 4
O Día das Letras adicado a Martín Sarmiento	Pax. 5
O enxeñeiro Floriani desapareceu dos arquivos	Pax. 6
Premio de poesía	Pax. 6
Certames literarios	Pax. 7
O alumnado de 2º de Tecnolóxico visita Celulosas	Pax. 8
Recicla	Pax. 8
Unha muller dos anos trinta	Pax. 9, 10
Non ó botellón	Pax. 11
Os anos pasan	Pax. 11
Actividades dos Departamentos	Pax. 12
Álbum das actividades	Pax. 13
O muro	Pax. 14
A biblioteca	Pax. 15
Non quero ser presidente	Pax. 15
English departament page	Pax. 16
Alexandre Bóveda: coa palabra	Pax. 17
Pasatempos clásicos	Pax. 17
Comic	Pax. 18, 19, 20
Comparativa de sistemas operativos	Pax. 21
Avantaxes do DVD fronte ó CD	Pax. 21
Un Entroido moi fotoxénico	Pax. 22
Destacados/as deportistas do instituto	Pax. 23
A adiviña das letras	Pax. 23
Táboas de records	Pax. 24
De todo un pouco	Pax. 25
Pasatempos	Pax. 26
Acrosport no Floriani	Pax. 27

Agradecimentos:

Ós/as profesores/as, departamentos, persoal laboral, alumnos/as e Anpa que colaboraron na elaboración dos contidos que fan posible a publicación desta revista.

Deseño portada:

Fernando Sampil

Ilustración portada:

Jonathan Bernárdez

Ilustración contraportada:

Sulayma Maquieira

Maquetación:

Pereda

Corrección:

Departamento de Lingua e Literatura Galega

Edición:

Equipo de Normalización Lingüística (Sonia Carrera, Oscar Carreira, Daniel Amoedo, Lourdes, Lence, Fernando, Mercé)

EDITORIAL

VIADUCTO, palabra que procede de via+ductu (latin), é o nome elegido por unha alumna do noso Instituto para a revista que desde este curso, 2001/02, vai se-lo vieiro no que alumnos, profesores e persoal non docente que forma parte da comunidade educativa de PEDRO FLORIANI, dean a coñecer tódalas súas opinións, inquietudes, traballos realizados, orientacións, críticas etc, relacionadas non só co mundo do ensino, senón con todos aqueles aspectos da vida cotiá que exerzan unha certa influencia, en maior ou menor grao, na formación dos nosos cativos e algo menos cativos, a nosa xuventude.

Non resulta nada doado botar a andar unha iniciativa desta natureza pero, velaqui a tedes, está nas vosas mans o resultado das non poucas preocupacións duns compañeiros vosos que, cun grupo de profesores, forman o ENL e que serviron de fermento para que agora todos poidamos disfrutar coa lectura dos vosos traballos.

Mirade. A maioria dos estudiantes, non lles resulta nada relaxante o seu traballo. A algúns non lles dá callado no seu maxín

a idea de que aprendendo estanse formando e a formación forma parte da EDUCACIÓN ademais doutros moitos aspectos que todos xuntos fan que digamos ¡Que boa persoal! ¡Que completo! ¡Dá gusto traballar con el! ¡Como disfrutamos ó seu carón!

Ben, pois para que vexades que «do traballo sae todo», VIADUCTO é a mellor mostra. Abrídea, lédea, dídella a ler ós vosos familiares, ós vosos amigos, sentidevos orgullosos dela, e logo, poñédea na vosa mesa de estudio para que vos sirva de alicerce nos momentos en que, porque estades cansos, sentides ganas de lanzar todo pola ventá. Só con botarlle unha ollada, sentirídesvos con ánimo de erguevros do sitio, ir tomar un vaso de auga, respirar aire puro dando unha volta polo eido e voltar a mesa de estudio.

Ánimo. Antes ca vós, xa houbo outros estudiantes que sentiron o mesmo e foron quen de consegui-la meta proposta. Vós non sodes menos.

ENL.

Saúdo da dirección

Saudamos con ledicia a aparición desta revista, a revista do noso Centro, promovida polo Equipo de Normalización Lingüística, a quen lle agradecemos o esforzo e labor realizados para levar adiante este proxecto que agora sae do prelo.

Tamén queremos felicitar á gañadora do concurso para darlle un nome a revista, pois Viaducto non só é a imaxe máis destacada da vila, senón que é a creación do grande enxeñeiro que dá nome ó noso Instituto.

Parécenos moi importante que a través dun medio como este se poida dar a coñecer sobre todo a formación e creatividade dos seus colaboradores, especialmente a do alumnado. E tamén que sirva de plataforma para dar a coñecer o Instituto, o seu funcionamento, as súas instalacións, as súas actividades tanto escolares como extraescolares.

Como se sabe, este Instituto sufriu unha profunda transformación nos últimos anos para adaptarse a LOXSE. Non só se modificaron os niveis educativos, senón tamén os espacios e a dotación para impartir, cremos que nunhas boas condicións materiais e profesionais, os novos estudios, aplicando sempre as novas tecnoloxías. O noso empeño é seguir mellorando para ofre-

cer un ensino público de calidade.

Hoxe o Instituto está funcionando cun Proxecto Educativo que pretende dar resposta ós desafíos da sociedade actual no que se refire á formación académica e persoal e mesmo profesional, tendo en conta as expectativas do alumnado e dos seus pais, pero tamén a demanda dunha vila cun importante desenvolvemento social, cultural e laboral.

Por iso, o noso obxectivo é dar unha sólida formación académica e humana ó alumnado, que lle permita unha mellor comprensión do mundo actual, e que o prepare para superar e acceder ós estudos posteriores ou ben incorporarse ó mundo do traballo cunha preparación axeitada ás demandas laborais das empresas.

As actividades extra-escolares e complementarias das distintas áreas adquieren unha gran importancia como un xeito de complementar a preparación do alumnado, facendo actividades e saídas culturais ou ben visitas a empresas e asistencia a congresos ou exposicións relacionadas co seu desenvolvemento académico.

Quixeramos manifestar o recoñecemento ó profesorado deste Centro, que

colabora eficazmente e con grande profesionalidade para acadar os obxectivos propostos así como para facer que todos os nosos alumnos poidan poñer de manifiesto o mellor de cada un.

Animamos ó alumnado a participar na confección e continuidade desta revista co mesmo entusiasmo que ven demostrando noutro tipo de actividades: magosto, entroido, Semana das Letras Galegas, concursos, etc. Vós sodes os destinatarios dun labor que non tería sentido sen o voso traballo e interese.

Para conseguir os obxectivos dun ensino galego que permita o bo funcionamiento do Centro e a promoción do uso do galego non podemos esquecer a relevante participación dos pais e maís como responsables directos da educación dos seus fillos, algo tan necesario no día de hoxe, en que a complexidade do mundo require un esforzo maior e unha mellor atención ós rapaces.

Para rematar, queremos expresar o noso desexo de que Viaducto teña unha vida fructífera así como unha longa andaina. E de novo parabéns a todos os seus colaboradores.

A Dirección

Estudios impartidos no noso centro

EDUCACIÓN SECUNDARIA OBRIGATORIA (E.S.O.) BACHARELATOS

- Tecnológico
- Humanidades e Ciencias Sociais

CICLOS MEDIOS DE FORMACIÓN PROFESIONAL

- Gestión Administrativa
- Equipos Electrónicos de Consumo

CICLOS SUPERIORES DE FORMACIÓN PROFESIONAL

- Administración e Finanzas
- Desarrollo de Productos Electrónicos

FORMACIÓN PROFESIONAL (ANTIGUA FORMACIÓN PROFESIONAL)

- 3ºFP2 Administrativo
- 3ºFP2 Electrónica Industrial

PROGRAMA DE GARANTÍA SOCIAL

- Auxiliar de Electrónica

EDUCACIÓN DE ADULTOS

- Enseñanzas básicas Nivel I
- Enseñanzas básicas Nivel II
- Enseñanzas básicas Nivel III (Título de Graduado en Secundaria)
- Graduado Escolar

COMUNIDADE EDUCATIVA

ALUMNOS/AS.....	684
PROFESORES/AS.....	60
PERSOAL ADMINISTRATIVO	2
CONSERXES	3
PERSOAL LIMPIEZA	3

A Anpa do Pedro Floriani ofrece a súa colaboración

¿ Que pretendemos desde esta asociación?

Pretendemos mellorar a calidade de ensinanza, alomenos, neste Centro. ¿Como? Aportando a nosa axuda e colaboración en todo aquilo que nos é posible. Escoitando, representando e tratando de axudar a tódolos nosos asociados, atendendo tódalas inquedanzas, dúbidas e problemas que nos plantean.

Estamos en contacto permanente coa dirección do Centro e colaborando con ela en todo o que podemos.

Tratamos de fomentar entre o alumnado o interese pola nosa cultura, e un dos medios que se nos ocorreu este curso foi convocar un concurso de redacción.

Aproveitamos para agradecelos esforzo de tódolos participantes, e volver a felicitar moi especialmente ós gañadores/as.

Tamén colaboramos no concurso de disfraces organizado polos alumnos/as de 4º de E.S.O con motivo da excursión de fin de curso.

Así mesmo decidimos sortear tres be-

cas para a axuda da compra dos libros de texto, entre tódolos asociados/as. Pensamos que foi unha boa idea.

A nivel interno, preocúpanos moito o "fracaso escolar". Temos claro que hai moitos motivos que o orixina, pero tamén sabemos que a solución pasa por unha maior colaboración entre tódolos membros da comunidade educativa: profesores, pais/nais e alumnos/as. Todos e todas debemos poñer moito da nosa parte.

Os pais e nais debemos preocuparnos máis da evolución dos estudos dos nosos fillos/as e adicarlle más tempo e atención, ainda que nos custe moito nesta axetreada vida que levamos, sempre con presas. Hai que motivalos e incentivalos para que se sintan capaces de sacar adiante os estudos.

Mais interese

Por parte dos alumnos/as pedimosllles que mostren máis interese polos estudos, máis respeito polos profesores, compañeiros e pola sociedade en xeral. Por favor tende en conta o esforzo que estamos facendo por vós.

Ós profesores pedimosllles que teñan un pouquín mais de paciencia, que nos axuden a educar en valores morais. O respecto cara ós demás é fundamental e notamos que nestes últimos tempos isto vaise perdendo. Ós alumnos hai que dáralles coñecementos pero tamén estimulación cara ó estudio, ánimos e motivación, para que eles sintan o pracer de aprender, se decaten de que todos servimos para facer algo positivo nesta vida, e se esforecen en conseguilo.

Pola nosa banda seguiremos loitando por mellorar as condicións, tanto a nivel educativo como de instalacións deste I.E.S. Queremos que o centro teña o imprescindible para que o funcionamento sexa ó maís axeitado, e o ensino se vexa favorecido, contando sempre coa Dirección do Centro, á cal lle agradecemos a colaboración connosco.

Quedamos á disposición de tódalas persoas que formamos a comunidade educativa deste Centro para todo aquilo no que poidamos colaborar.

O Día das Letras adícase este ano á figura de Martín Sarmiento

Foi no ano 1963 cando se estableceu o 17 de maio como o dia das Letras galegas para conmemoralo centenario da publicación do libro *Cantares Gallegos* (Rosalía), homenaxeando a un escritor falecido.

Este ano recordamos a Frei Martín Sarmiento. Un erudito escritor que deixou pe-

Ós 15 anos marcha a Madrid para vesti-lo hábito como mozo da orde bieita no mosteiro de San Martín.

Despois dunha estancia en Madrid viaxa a Irache e a Salamanca a estudiar filosofía e teoloxía. Rematado este período mánano a Asturias a exercer de ensinante de teoloxía.

Realiza tres viaxes á súa amada Galicia, estancias que aproveitará para amosar datos e palabras que recollerá das xentes sinxelas e que despois lle servirán a el para escribir: *ONOMÁSTICO LINGÜÍSTICO*, etc. Sarmiento, como deixou dito o profesor Filgueira Valverde, escribia constantemente: «Poucos do seu tempo escribirán tanto mais ningún publicou menos».

Trátase dunha produción en certo modo torrencial, escrita ó fio dos seus intereses e das demandas de información que recibe en moi distintos campos. Hai que dicir que, por unhas ou outras razóns, cabo del acudian personalidades destacadas entre as que se poden sinalar políticos como o Marqués de la Ensenada, o Conde de Aranda, etc.

Escribiu tamén para desperta-lo interese polo cultivo das matemáticas e nese sentido ideou o pantómetro ou compás circular de proposicións segundo expuso na súa obra *DE LOS 60 PLIEGOS*.

Gran defensor do idioma galego propuxo a edición de textos e a creación de Catedras para a súa ensinanza. Foi o primeiro en se interesar pola dignificación do noso idioma. Soubo comprenderlo valor dos refráns da copla popular e do romanceiro e valeuse deles para os seus estudos, facendo que lle deran vida non só ás súas investigacións senón tamén á súa expresión literaria.

Mais dun 50% da súa obra está dedicada a Galicia, feito que contrastará cos poucos textos escritos en galego agás as COPLAS de PERUXO e MARUXA e anacos soltos de cartas e tratados. Cómprase salientar que é Sarmiento

un escritor de estilo sinxelo, afectivo, romántico que se nega a que as súas obras sexan impresas mentres viva, motivo polo que a súa obra permanecerá inédita para os seus contemporáneos e descoñecida para os estudiosos de hoxe debido, en parte, a que non quería ter limitacións á hora de escribir expresando os puntos de vista persoais ou as súas críticas a institucións e actitudes dos poderosos. É por iso que unha mínima parte dos seus manuscritos son póstumes.

A finais de 1772, con sesenta e sete anos de idade e a causa dos diversos achaques da vellez, morria Martín Sarmiento, un erudito ilustrado sempre disposto a contemplar as novidades científicas do seu tempo e a informar sobre elas.

gada na literatura galega e que naceu o 9 de marzo de 1965 en Vilafranca do Bierzo (León), nas terras extremas do antigo reino de Galicia. Foi bautizado co nome de Pedro e de Joseph.

Era fillo de Alonso Garcia de Seraxe e de María Gosande Lorenzo e Balboa, ámbolos dous ligados á fidalguía e procedentes das terras galegas de Ceredo e de Samos, respectivamente.

O pai cursara estudos universitarios na facultade de Artes en Compostela, tendo ocasión de formarse cos mestres do Barroco e, como mestre de arquitectura foi chamado en 1682 a Vilafranca do Bierzo para intervir ali nas obras da casa do Marquesado e da Colexiata.

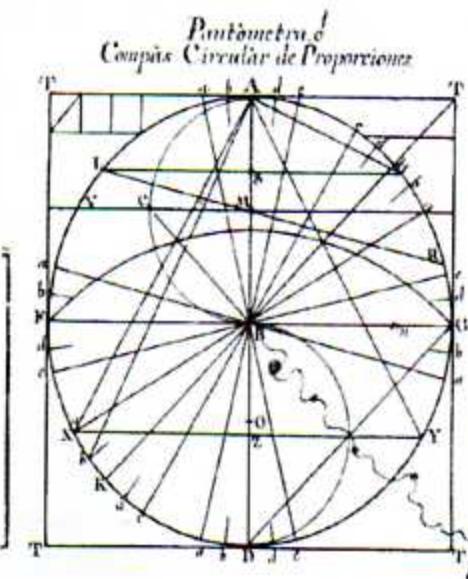
Os catro meses do seu nacemento, a familia iría vivir á vila de Pontevedra e aquí ainda lle nacerá outro irmán, Francisco Xabier, que se ligará o mundo mariñeiro.

información que recibe en moi distintos campos. Hai que dicir que, por unhas ou outras razóns, cabo del acudian personalidades destacadas entre as que se poden sinalar políticos como o Marqués de la Ensenada, o Conde de Aranda, etc.

Escribiu tamén para desperta-lo interese polo cultivo das matemáticas e nese sentido ideou o pantómetro ou compás circular de proposicións segundo expuso na súa obra *DE LOS 60 PLIEGOS*.

Gran defensor do idioma galego propuxo a edición de textos e a creación de Catedras para a súa ensinanza. Foi o primero en se interesar pola dignificación do noso idioma. Soubo comprenderlo valor dos refráns da copla popular e do romanceiro e valeuse deles para os seus estudos, facendo que lle deran vida non só ás súas investigacións senón tamén á súa expresión literaria.

O enxeñeiro Pedro Floriani desapareceu dos arquivos

"¡ Redondela ! " ... dice una voz chillona que se oye de lejos . El tren se para . ¡ Por fin ! Descendimos de él ; aquí transbordamos ... ya están las maletas colocadas : a coger los sitios . Entran en el vagón unos gallegos que nos miran extrañados : les chocha nuestra charla . La decoración cambia . Pasamos por el viaducto de Redondela . La ciudad que se ve a vista de pájaro . Un ancho paseo con una fuente en medio , donde charlane unas muchachas ; sus risas apenas se oyen . Así viu Federico García Lorca a nosa Redondela dende os seus viaductos .

Falar de Redondela é falar dos seus viaductos , dos dous , do de Vigo - Ourense e o de Vigo - Pontevedra . Sen embargo , os seus artífices quedaron no esquecemento da memoria colectiva . Poucos saben do final tráxico de Francisco Buenaga e Juan Prario Rozaza , un dos financiadores e enxeñeiro , respectivamente , do primeiro dos viaductos .

Menos caeu no esquecemento Pedro Floriani , enxeñeiro e financiador tamén da obra , pois dende hai algúns anos dá nome o noso instituto . Nós , alumnos do centro , queremos contribuir con esta breve reseña a rescatalo do pasado e a honra-la súa figura .

Naceu en Turin , cando Italia ainda non era máis que un conxunto de repúblicas e estados pontificios que acababan de sair do imperio napoleónico . Era enxeñeiro antes de que Eiffel rematase a súa carreira e comezase a construir as súas singulares estruturas metálicas para pontes e estacións no Ferrocarril do Oeste de Francia . Casou en Coimbra , con Xoaquina Anacleta , coa que tivo seis fillos . O viaducto sobre Redondela , na liña de Ourense a Vigo , abandoadoo desde hai trinta e un anos , foi a súa obra máis coñecida . No 1868 a compañía

adxudicataria das obras comunicáballe a Floriani que non lle pagará o seu traballo , coa disculpa de que o viaducto non era seguro e non podería entrar en servizo . Floriani , arruinado e desesperado , tirase da mesma ponte que acababa de construir , pero non faleceu .

Sobrevivirá , inválido , ata 1871 , ano en que pasa a primeira locomotora polo seu viaducto .

Dende 1871 , en que Floriani é enterrado no cemiterio de San Mauro , en Pontevedra , a súa memoria esvaeceuse . Ningún arquivo oficial reconoce a súa autoría do viaducto ; o seu nome non aparece en ningunha das memorias nin nos libros que documentan a existencia desta obra de enxeñería . Nos arquivos da Fundación dos Ferrocarrils Españois , non consta que ningún enxeñeiro , nin contratista , nin empresario chamado Pedro Floriani traballase para ningunha das obras civis do camiño de ferro . Como si dunha

fantasma se tratase , deixou de ser e de ter sido . Esta situación era moi habitual cos enxeñeiros que traballaron nas obras españolas da época . este silencio de Administración hai que sumar feito de que a súa viuva , una vez falecido enxeñeiro italiano , decidiu queimar canto documento vinculaba o seu falecido esposo co fácto do viaducto .

Un viaducto que nunca cobrou nin nin os seus herdeiros e que , sen embargo , permaneceu en activo durante cen anos .

Un complexo entramado metálico de 255.86 metros a trenta de altura sobre o charco de Redondela , divididos en cinco tramos de máis de cincuenta metros de luz entre uns e outros , construído por un sistema de celosia . O enxeñero metálico cruza a vila na súa parte máis ancha .

Tania Couñago Alor
Antonio Blanco A...
Alberto Miguez Alor

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

Eu xa o imaxinara

Pero pensei que non chegaria

O momento da despedida

Na que morrería ,

Pero non de amor .

Senón

De falta de amor .

Quen mo diría a min

Que por estar

Mirando as estrelas no balcón

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

Laura Torrado Iº Premio de Poesía sobre o Amor

Mirando as estrelas , estaba eu no balcón

De ledicia e amor .

E asomouse unha cara

Quen mo diría a min

Que me conquistou .

Que por estar

Non sei por qué , pero ó instante

Mirando as estrelas no balcón

Souben que a miña vida

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

Pasaría co meu amante .

O outro dia ó espertar

Quen mo diría a min

Vin un carro pasar

Que por estar

Petou na porta e ¡era el !

Mirando as estrelas no balcón

Para dicir que non volvería ,

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

Que desaparecia .

Cada noite despois de cear

Quen mo diría a min

Vou ó balcón

Que por estar

Para sacia-la miña sede

Mirando as estrelas no balcón

CERTAMES LITERARIOS

Tanto no noso Centro como na comarca de Redondela, tiveron lugar unha serie de concursos literarios dos que facemos a continuación unha pequena relación.

- Concurso "Ideas para un mundo mellor", convocado pola ANPA do IES Pedro Floriani

Ganadores

- ◎ Paula María Castellanos, do curso 4º ESO-B, co traballo titulado "Ideas para un mundo mellor"
- ◎ Óscar Veiga, do curso 2º de Bacharelato Tecnolóxico, co traballo titulado "Recicla"

- Concurso "Aprendo dos maiores», convocado pola Federación de ANPAS do Concello de Redondela

Ganadores

Infantil 3 anos

- ◎ Andrea Couñago Iglesias do preescolar de Ventosela, polo debuxo presentado baixo o pseudónimo de SAPI.
- Infantil 4 anos
- ◎ Estela Parada Rodríguez, do CEIP de Porto Cabeiro, polo debuxo titulado "Queridos avós".
- Infantil 5 anos
- ◎ David Díaz Luciños do CEIP de Laredo, polo debuxo titulado "Te quiero abuela".

1º Ciclo de Primaria

- ◎ María Salinas Rojo, do CEIP de Redondela, polo debuxo titulado "Mis abuelos".

2º Ciclo de Primaria (compartido)

- ◎ Cora Soliño González, do CEIP de Laredo, pola redacción titulada "As fantásticas historias do meu avó".
- ◎ Laura Alonso Álvarez do CEIP de Redondela, pola redacción titulada "Aprendo dos maiores".

3º Ciclo de Primaria

- ◎ Irene Villar Lago, do CEIP de Porto Cabeiro, pola redacción titulada "Aprendo dos maiores».

Formación Profesional

- ◎ Sonia Carrera Piedras do IES Pedro Floriani, pola redacción titulada "Unha muller nos anos trinta", co pseudónimo "Courier".

E.P.A.

- ◎ Angel Iglesias Pena do IES Pedro Floriani, pola redacción titulada "Os anos pasan".

- Concurso "O Amor"

Ganadora

- ◎ Laura Torrado Montoya de 3º ESO-A

O enxeñeiro Pedro Floriani desapareceu dos arquivos

"¡ Redondela ! " ... dice una voz chillona que se oye de lejos . El tren se para . ; Por fin ! Descendimos de él ; aquí transbordamos ... ya están las maletas colocadas ; a coger los sitios. Entran en el vagón unos gallegos que nos miran extrañados : les chocha nuestra charla . La decoración cambia . Pasamos por el viaducto de Redondela . La ciudad que se ve a vista de pájaro . Un ancho paseo con una fuente en medio , donde charlotean unas muchachas : sus risas apenas se oyen . Así viu Federico García Lorca a nosa Redondela dende os seus viaductos .

Falar de Redondela é falar dos seus viaductos , dos dous , do de Vigo - Ourense e o de Vigo - Pontevedra . Sen embargo , os seus artífices quedaron no esquecemento da memoria colectiva . Poucos saben do final tráxico de Francisco Buenaga e Juan Prario Rozaza , un dos financiadores e enxeñeiro , respectivamente , do primeiro dos viaductos .

Menos caeu no esquecemento Pedro Floriani , enxeñeiro e finanziador tamén da obra , pois dende hai algúns anos dá nome o noso instituto . Nós , alumnos do centro , queremos contribuir con esta breve reseña a rescatalo do pasado e a honra-la súa figura .

Naceu en Turin , cando Italia ainda non era máis que un conxunto de repúblicas e estados pontificios que acababan de sair do imperio napoleónico . Era enxeñeiro antes de que Eiffel rematase a súa carreira e comezase a construir as súas singulares estruturas metálicas para pontes e estacións no Ferrocarril do Oeste de Francia . Casou en Coimbra , con Xoaquina Anacleta , coa que tivo seis fillos . O viaducto sobre Redondela , na liña de Ourense a Vigo , abandoado desde hai trinta e un anos , foi a súa obra máis coñecida . No 1868 a compañía

adxudicataria das obras comunicáballe a Floriani que non lle pagará o seu traballo , coa disculpa de que o viaducto non era seguro e non podería entrar en servizo . Floriani , arruinado e desesperado , tirase da mesma ponte que acababa de construir , pero non falece .

Sobrevivirá , inválido , ata 1871 , ano en que pasa a primeira locomotora polo seu viaducto .

Dende 1871 , en que Floriani é enterrado no cemiterio de San Mauro , en Pontevedra , a súa memoria esvaeceuse . Ningún arquivo oficial reconoce a súa autoría do viaducto : o seu nome non aparece en ningunha das memorias nin nos libros que documentan a existencia desta obra de enxeñería . Nos arquivos da Fundación dos Ferrocarrils Espanyols , non consta que ningún enxeñeiro , nin contratista , nin empresario chamado Pedro Floriani traballase para ningunha das obras civís do camiño de ferro . Como si dunha

fantasma se tratase , deixou de ser e de ter sido . Esta situación era moi habitual cos enxeñeiros que traballaron nas obras españolas da época . A este silencio de Administración hai que sumar-lo feito de que a súa viuda , una vez falecido o enxeñeiro italiano , decidiu queimar canto documento vinculaba o seu falecido esposo co fatídico viaducto .

Un viaducto que nunca cobrou nin el nin os seus herdeiros e que , sen embargo , permaneceu en activo durante cen anos .

Un complexo entramado metálico de 255,86 metros a trinta de altura sobre o chan de Redondela , divididos en cinco tramos de más de cincuenta metros de luz entre uns e outros construído por un sistema de celosía . O enxeño metálico cruza a vila na súa parte máis ancha .

Tania Couñago Alonso
Antonio Blanco Adán
Alberto Miguez Alonso

Mirando as estrelas , estaba eu no balcón

E asomouse unha cara

Que me conquistou .

Non sei por qué , pero ó instante

Souben que a miña vida

Pasaría co meu amante .

Quen mo diría a min

Que por estar

Mirando as estrelas no balcón

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

Cada noite despois de cear

Vou ó balcón

Para sacia-la miña sede

De ledicia e amor .

Quen mo diría a min

Que por estar

Mirando as estrelas no balcón

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

O outro dia ó espertar

Vin un carro pasar

Petou na porta e ¡era él !

Para dicir que non volvería .

Que desaparecía .

Quen mo diría a min

Que por estar

Mirando as estrelas no balcón

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

Eu xa o imaxinara

Pero pensei que non chegaria

O momento da despedida

Na que morrería .

Pero non de amor .

Senón

De falta de amor .

Quen mo diría a min

Que por estar

Mirando as estrelas no balcón

Acabaríase engaiolada por esta paixón .

Laura Torrado Iº Premio de Poesía sobre o Amor

1º Premio do concurso «Aprendo dos maiores»

UNHA MULLER NOS ANOS TRINTA

Ter unha vida nos anos 30, non era nada fácil; e quen non o crea, que llo pregunte á miña avoa que diso entende moito.

Cando eu era pequerrechíña, miña avoa en vez de contarme contos para dormir contábase a súa vida, o mal que o pasou e o sufrimento vivido cando só tiña 15 anos, sí, digo ben, 15 anos; ningúen saberá o moito que sufriu e todo o que tivo que soportar. Só ela.

Tivo unha vida do máis axetreada. O seu paí, un home ó que os rapaces de agora lle chamarian chapado a antiga, era un home de moito temperamento xa que o primeiro que facía ó chegar á casa era atizarles ós seus fillos fosen mulleres ou homes sen ningún porqué.

Segundo as súas normas só ian á escola os homes e ata unha certa idade, despois, tiñan que traballar para poder vivir xa que el non os ía alimentar toda a súa vida.

Como vedes xa pluralizo falando da miña avoa. O motivo é que eran once irmáns e miña avoa pertencia a un do medio.

Con só quince anos, despois de xa levar moitas malleiras no lombo, o seu paí mandouna traballar para poder alimentar os seus irmáns, ainda que o soldo que tiña non lle chegaba nin para unha pequena barra de pan. O seu primeiro traballo foi como camareira nun recuncho da súa vila. Traballaba desde as oito da mañá ata as doce da noite e tiña que subir a pé ata a súa casa que estaba no medio do monte. Iso para ela nunca foi motivo de preocupación, estaba acostumada á noite e non lle tiña medo a ninguén, ou é o que a min me dicía.

Anos despois adicouse a levarlle-la comida ós presos que residían na Illa de San Simón. Cada dia pola 1 do mediodía saía nunha gamela con cuncas cheas de caldo ou se lle tocaba de carne de porco pero más ben soia ser auga quente cun pouco de sabor a caldo.

Miraba moito sufrimento e desesperación, xente que ó mellor non merecía estar ali, ou compañeiros coñecidos que por non querer ir ó servizio militar por medo a morrer nel, escapaban e despois eran capturados e a súa recompensa por tal ofrenda era morrer no que miña avoa lle chamaba os "remolinos". Ela dicíame que baixo os calabozos había unhas covas con reixas onde metían a xente que ese día ia morrer e deixabana ali ata que subía a marea, aquelas covas cubrianse de auga e morrian afogados, e se había moitos ós que tiñan que matar collianos e botábanos ó precipicio desde unha ponte onde existían os remolinos. Algunha xente lograba escapar, outra non sabía nadar e morria afogada.

Desesperada

Miña avoa escouitaba os berros daquela pobre xente pedindo que non os matasen, que eles non fixeran nada malo, pero iso non era razón para eles. Ela, desesperada ó oír aqueles berros, non sabía que facer pero unha cousa tiña clara, non debía de dicir nada xa que axudar a un presidiario ou falar del era motivo suficiente para que ti tamén estiveses ali dentro. Había que coidarse moi das desas cousas.

Toda a súa vida foi moi dura!, pero houbo unha época na que miña avoa foi feliz, cando coñeceu ó meu avó. Coñeceuno nunha festa, un dia cando tiña case 18 anos e ali él ó mirala acercouselle e pidiulle que bailase con ela que tal vez fose a última vez que o puidese facer, nunca se sabía. Realmente meu avó era un gran poeta e boa persoa, segundo di a

xente, xa que eu non o cheguei a coñecer.

Como por arte de maxia e sen case decatarse, miña avoa viuse embolto no agarimo do meu avó quen a conquistou e soubo como facela a súa muller. ¡Un aplauso para o meu avó! Uns meses despois xa estaban casados. ¡18 anos e casados!. Iso é moito para min pero para eles era a felicidade máis grande do mundo.

Un ano máis tarde, xa viña de camiño o seu primeiro fillo. Miña avoa daquela traballaba como costureira nunha fábrica de téxtil e tiña que facer moitos quilómetros para poder chegar a súa fábrica. Meu avó era mineiro nunha mina que había cerca da súa casa. Os dous estaban moi

contentos coa chegada do seu primeiro fillo pero ela perdeu o seu posto por ter que atendelo. O parto foi sen ningunha complicación. A parteira axudou moi á miña avoa quen fixo a maioría do traballo. Tiveron un neno. Todo era perfecto. Eses anos foron os mellores. Miña avoa estaba na casa atendendo ó seu fillo e meu avó traballaba. Todo ia ben; fixeron unha casa xunto ós pais de meu avó, e ainda que era unha casucha pequena, a eles chegáballes ben e sentíansi como nun palacio.

Seis anos despois chegou o seu segundo fillo, as cousas xa se complicaban outra vez, meu tío o maior xa empezaba a ir a unha escola, das de antes, onde unha rapariga lle daba clases para que o dia de mañá soubera escribir e non fose analfabeto como eran os seus pais.

Coa chegada do meu segundo tío as cousas complicáronse, os cartos non chegaban xa que había dobre gasto. Miña avoa quería traballar pero o meu avó non a deixou. A súa solución foi levar ó meu tío, o pequeno, a vivir cunha muller que coñecían eles, só sería por un tempo e ademais daquela aquilo faciase moi a miúdo. A muller estaba encantada xa que ela non tiña fillos e la coida-lo meu tío como se fose dela.

Pasaron os anos e cando o meu tío maior tiña xa 1 doce e meu tío, o pequeno, seis ainda vivía con aquela muller, pois non era para menos, ainda as cousas non estaban ben como para que pudiera vir para a casa. Pero sen querelo houbo unha sorpresa máis. A miña avoa volvía estar embarazada, esta vez de miña nai.

A guerra civil

O meu avô preocupado, pero contento, recibiu cos brazos abertos a miña nai e non puxo ningunha pega porque esa pequerrechiña viñese ó mundo. Cando miña nai naceu ocorrera algo que ninguén esperaba que sucedese. Estalou a guerra civil e meu avô foi reclutado para a guerra. Miña avoa volveu quedar soa, pero esta vez con tres criaturas ás que tiña que dar de comer. Non sabía como ia facer xa que tiña unha recén nacida que coidar. Amigos e algúns familiares axudábanla na hora de dar de comer ós cativos.

Volveu traballar e non tiña tempo para nada, era imposible, saía ás seis da mañá para ir traballar e logo a una tiña que volver para dárllas de comer ós fillos e volvía marchar para o traballo. Eses meses foron moi duros para miña avoa pero o peor ainda tiña que vir. Meu avô enfermou, púxose moi malíño e tiveron que ingresar no hospital da localidade na que se encontraba. Tiña ataque de apendicite que daquela era moi perigoso polo pouco desenvolvemento da tecnoloxía médica. Meu avô co medo ó dicirenlle os médicos que o tiñan que operar, decidiu escapar e vírse para a casa onde segundo el pensaba se ia curar, pero unha noite deulle o ataque final e morreu nas mans da miña avoa na cama.

Viúva e con tres fillos

¿Que ia facer miña avoa con 26 anos e viúva, con tres fillos pequenos e ninguén que lle axudar? O seu marido morrera e ela non sabía que esa non era a única desgracia que lle ia vir enriba, pero non adiantemos acontecementos. Meus tíos e miña nai foron crecendo. Meus tíos empezaron a traballar e meu tío o pequeno volveu para a casa xa que o necesitaban para poder gañar un soldo máis. Miña nai con só 12 anos empezou a traballar e ia a clases pola tarde. Tiñan moito que traballar e ó chegaren á casa ainda tiñan que limpala, sobre todo miña nai que para iso era unha muller. Non lles quedaba outro remedio xa que miña avoa collera o costume de seu pai, o de mallar, pero só se non se facían as cousas ou se chegaba tarde á casa. Iso era imperdoable.

Pouco a pouco e cunha infancia difícil o tempo foi pasando. Meus tíos fixérónse maiores e miña nai tamén ainda que tiñan que seguir traballando da mesma maneira. Os meus tíos montaron unha pequenina orquestra chamada "Os Quintelas" con outros compañeiros deles. Vixabán moito pero sempre cerca da casa, as fins de semana e sen pasar unha noite fóra da casa, iso tiñano prohibido.

Uns anos despois, para o meu tío chegaron os 21 anos, idade na que tiña que face-lo servizo militar. A miña avoa non estaba conforme con que fose xa que o seu marido morreu a conta da guerra. Meu tío tampouco quería ir, pero ainda que xa non había o réxime de antes, ainda se lle tiña respecto ó servizo. Tiña medo a que o levaran ós "remolinos". Tivo que face-la mili en León, lonxe da súa casa. Iso non era asunto moi bo, pensaba.

A pomba branca

Un dia nunha festa da parroquia, na que se encontraba miña avoa, meu tío máis xove e miña nai, aconteceu algo estrano. Miña nai e meu tío bailaban cos seus compañeiros facendo unha roda, cando de repente unha

pomba branca empezou a dar voltas ó redor da roda, e de repente foi caer no centro, morta. Miña avoa que sempre foi un pouco supersticiosa temeu que algo pasaba pero non lle deu moita importancia. O día seguinte, dous reclutas do Servicio Militar visitaron á miña avoa na súa casa. Meu tío morrera nun accidente de tráfico.

A xustificación dos dous militares foi que meu tío estando de prácticas rompeu unha man e unha ambulancia levouno de camiño ó ambulatorio para curarla, cando o conductor perdeu o control do coche e foi bater cunha árbore facendo que o paciente falecera e un dos camilleiros. O único superviviente foi o conductor.

Para miña avoa esa foi a desgracia máis grande que lle pudo pasar. Non daba fe dela, non podía crer que o seu fillo estivese morto. Primeiro o seu marido e logo o seu fillo, o seu primeiro fillo, con só 21 anos e lonxe da súa casa. Pero iso non foi o peor que tivo que vivir a miña avoa, xa que non lle querían traer o cadáver do seu fillo a casa e tivo que ir buscálo. Pedíulle á súa señoría, o comandante do cuartel, que llo deixara enterrar onde nacera, e despois de moito sufrimento e lamento dixolle que si, pero que ninguén podería ir acompañando o cadáver. Miña avoa sostida por dúas persoas porque non sentía o seu corpo, acompañou a meu tío ata onde descansaría eternamente e na compañía do seu pai.

Moitos anos

Xa pasaron moitos anos disto, pero miña avoa seguía recordando como se fose onte. Di que a súa vida non foi mais que desgracias e sufrimentos e que o vivido despois dos sucesos son causas en branco que o que fan e avivar un lume encendido no seu corazón.

E creo que viviu moitos momentos que ninguén dubida de que foron fermosos, xa que despois chegaron as bodas dos seus dous fillos ainda vivos, e os netos, como son eu, e que ainda que esa dor estea dentro dela, non hai dia que non intentemos que sexa o máis feliz que poida e que ainda que perdeu o seu gran amor e o froito das súas entrañas, gañou un cariño que todos lle intentamos dar co noso amor.

O que eu podo aprender da miña avoa con esta vida que ela levou é saber respectar a vida e saber que hai que estar preparada para todo o que poida vir xa que un dia calquera non sabes o que pode pasar e debemos estar totalmente preparados para o acontecemento.

O que quero engadir por último é que coa miña avoa aprendín a querer máis a miña vida e valorala dunha forma única, sentindo que polo momento tódolos seres que respiramos e temos vida somos o máis importantes e o sufrimento non vai facer que desaparezamos.

Sonia Carrera

Dende a Federación de Anpas «Os Viaductos», queremos agradecer a colaboración prestada polos Centros Educativos que participaron neste concurso de redacción "Aprendo dos maiores", que convocamos por primeira vez.

Felicitamos moi especialmente ós/as ganadores/as, ainda que non queremos esquecermos dos demás participantes. Para todos eles "GRACIAS".
Rosa Fernández

¡Non ó botellón!

Máis de medio millón de rapaces están enfermos polo consumo das mezclas de bebidas con alcohol; algunas son as protagonistas do "botellón".

O abuso de distintas clases de bebidas alcohólicas mesturadas afecta ó organismo humano producindo diversas enfermedades: no sangue, anemia, diminu-

ción dos leucocitos e das plaquetas; no corazón, insuficiencia cardiaca e alteracións electrocardiográficas; nos intestinos, transtornos na absorción de vitaminas,

hidratos de carbono e graxas; no cerebro, alteración da consciencia e da conducta; no sistema nervioso periférico, neurite, alteración sensitiva e dos refrelos; no fígado, cirrose; no estómago, gastrite e no páncreas, inflamación.

As autoridades están dispostas a rematar co botellón promulgando unha nova lei de rango estatal que respaldará a prohibición de beber na rúa que xa veñen aplicando algúns concellos e comunidades autónomas. Outras veranse obrigadas a implantala.

Con esta lei, chamada "lei seca", acabarase co "botellón" na rúa que practican máis de medio millón de xoves en toda España, segundo os datos recollidos pola policías locais.

Coas reformas legais anunciadas endureceranse as sancións ós establecementos que lles vendan bebidas alcohólicas ós menores; fixarase en dezaoito anos a idade mínima de consumo de alcohol e tamén lle porán límites á promoción e publicidade deste tipo de bebidas.

Este mal entendido xeito de divertirse non o segue a maioría da xuventude, nin tampouco sucede en tódalas cidades, pero ali onde apareceu o fenómeno mostra a peor cara duna sociedade extraordinariamente permisiva co alcohol. Rapaces e rá-

pazas, adolescentes en moitos casos, reúnense en prazas e ruas as noites da fin de semana para beber en grandes cantidades. A preocupación social tradúcese, de momento, en queixas de vecinos polos ruidos e a suciedad, pero o problema desvela aspectos moi más profundos.

A maioria dos problemas que trae o alcohol son os accidentes de tráfico e o coma etílico. Hai máis de mil cincocentas mortes ó ano en accidentes de tráfico, debido ó exceso de inxesta de alcohol. As cifras son preocupantes; cada fin de semana as ambulancias do servicio municipal de saúde teñen que atender a máis de sesenta rapaces que sufren coma etílico provocado polo "botellón", ós que hai que engadir os que acoden polo seu propio pé ós centros sanitarios en demanda de axuda.

Con isto, nós que tamén somos novas, queremos dicir que a xente pode divertirse dunha chea de maneiras sen tomar bebidas alcohólicas.

¡ALA POR ÁI O BOTELLÓN!

¡MANGUEIRA Ó BOTELLÓN!

Marta Samaniego
Rebeca Lago

"OS ANOS PASAN"

Pedro Floriani

¿E de quen senón imos aprender? Eles chegaron primeiro, xa tiveron a nosa idade; o que non aprenderon do estudo, ensinóullelo a vida. Despois de todo, o pasado deles é o noso presente, e o noso futuro é o seu presente. ¿Cómo non imos sellar os seus aprendices se eles xa están aquí?

Debemosles todo o respecto do mundo, porque nos criaron e nos ensinaron o bo. O malo apréndese só. Se non os respectamos, ¿cómo imos pedir que nos respeiten a nós cando cheguemos á súa idade?

Recordo que bondade, que gracia tiña o meu avó (ainda vivo) cando viña de traballar e me preguntaba: "¿De que cor é o cabalo branco de Santiago?" Eu volviamos a pensar para decir unha cor ó azar, sen darmos conta de que el xa me estaba a dar a resposta na mesma pregunta. Tardei moito tempo en saber-la cor do cabalo de Santiago. Ata que a miña irmá mo contou, rindose de mim, ¡claro!

Anos máis tarde, un irmán de meu

avó que ia de vez en cando a casa, pola festa e ás agachadas, soltoume mil pelas. Eran moitos cartos daquela, e dixome: "Non lle

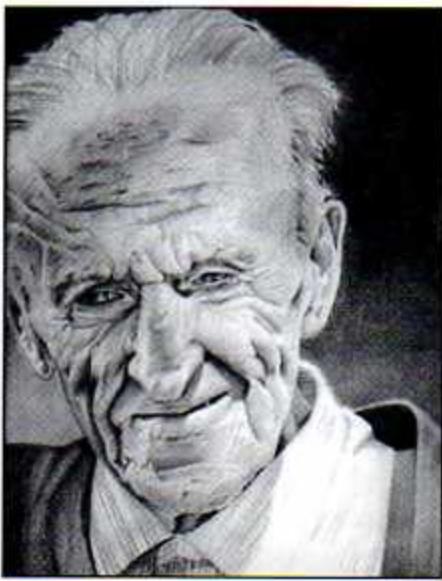
digas nada a túa nai e se podes non o gasates todo".

Á noite, na festa, entre pipas, chupes, tiro o pichón e frautas non deixei nin un can, fundim todo. O outro dia veu comer meu tio avó á casa de miña avoa. O rematar de comer eu andaba a xogar coa pelota fóra, el baixou as escaleiras e dixome: "Oes, ¿tes vinte pesos que me deixes?". Eu deille á cabeza e dixenlle que non, ¡claro! "¡Vale, vale, xa sei a quem teño!" dixome el. Foi unha dura lección.

Sempre tratéi con persoas maiores, case nunca te defraudan, téñolle un cariño especial, nalgúns casos admiración e, sobre todo, moi respecto.

Claro que nos queda moito que aprender das persoas maiores, sempre queren o mellor para nós.

Angel Iglesias (Graduado Grupo B)

Actividades dos distintos Departamentos

O profesorado pertencente ós distintos departamentos organiza ó longo do curso unha serie de actividades complementarias dirixidas ó alumnado co obxectivo de axudarlle a acadar unha mellor e máis completa formación nas diferentes árees do currículo.

Sabido é dos lectores que o curso está sen rematar, o que quere dicir que algunas das actividades programadas ainda están por realizar.

Departamento de Actividades Extraescolares

Magosto o dia 16 de novembro de 2001. Entroido, concurso de disfraces e realización de actividades lúdicas e deportivas diversas.

En colaboración co Departamento de Educación Física, levanse realizando durante todo o curso as liguínas de Fútbol Sala, na que participan casezorze equipos, e a de Tenis de Mesa. Ámbalas dúas organizanse nos recreos desde principio ata fin de curso ininterrumpidamente. Asemade, os departamentos de Actividades Extraescolares e de Educación Física levan repartido, durante os recreos diarios, máis de trescentos balóns, dos cales a metade foron de Fútbol e a metade de Basket, para potenciar a práctica deportiva no tempo de lecer.

Os intentos de organizar unha liguña de Voleibol e outra de Basket non fructificaron por agora, pero... seguirase intentando.

Departamento de Administrativo

Visita a Citroën, en Vigo, cos alumnos do Ciclo Medio de Aditivo o 8 de novembro de 2001.

Visita á industria téxtil Roberto Verino, en Verín, o 8 de novembro de 2001.

Departamento de Artes Plásticas

Está prevista a visita ó Centro Galego de Arte Contemporánea con 2º de Bacharelato para ve-la exposición do pintor e arquitecto santanderino Joaquín Navarro Baldeweg, autor, entre outras obras, do recente museo e réplica das Covas de Altamira.

Departamento de Ciencias Sociais, Xeografía e Historia

Visita a Caixa Madrid, en Pontevedra, para ve-la exposición "As Vanguardas" o 2 de febreiro de 2002.

Departamento de Formación e Orientación Laboral

Visita cos alumnos de 2º do Ciclo Medio de Administrativo á empresa Citroën para comprobar temas de seguridade no traballo e de organización empresarial.

Asociación de Nais e Pais de Alumnos (ANPA)

No seu afán de colaboración co profesorado na educación dos seus fillos, convocou dous concursos: "Ideas para un Mundo Mellor", dirixido exclusivamente ó IES Pedro Floriani. A entrega de premios realizouse coa asistencia do director da Sucursal de CaixaNova, D. Julio Vázquez Moreira, da directora do centro, profesorado, alumnos e a presidenta da ANPA, D. Rosa Fernández Santos. "Aprendo dos Maiores", dirixido a todos os centros do Concello e do que a entrega de premios se realizou no multiusos da Xunqueira coa asistencia de diversas personalidades o día 19 de abril de 2002.

Departamento de Educación Física

Dende hai anos, organiza unha unidade didáctica de Actividades Acuáticas para os cursos de 1º da ESO e 1º do Bacharelato. Durante un trimestre os alumnos desprázanse á piscina municipal unha sesión por semana para familiarizarse co medio acuático e coa Natación. Este curso non se puido organizar, por falla de tempo, a viaxe á neve que tratarán de levar a cabo o vindeiro curso. Están programadas unha saída ó medio natural para facer "Rafting" no río Miño co 1º de Bacharelato e outra para facer orientación e pedestrismo con 4º da ESO.

Departamento de Física e Química

Visita, o 24 de xaneiro de 2002, á empresa química ENCE de Pontevedra como aconsella a programación de 2º de Bacharelato.

Departamento de Normalización Lingüística

Deseño, en colaboración con outros centros da zona, do calendario educativo do 2002. Os alumnos do IES Pedro Floriani deseñaron a folla correspondente ó mes de Marzo.

Encárgase da coordinación para a elaboración da Revista do Centro, convocando os premios para atoparle o nome (a principio de curso) e recollendo os traballos e colaboracións de alumnos, departamentos e persoal do centro para a súa elaboración.

Convocou o premio de poesía "O Amor". Os premiados recibirán os agasallos a Semana das Letras Galegas.

Elaboración da Unidade Didáctica "Martin Sarmiento" en colaboración co resto dos Centros Educativos do concello.

Deseño do cartel "En Galego Soa Mellor" de promoción da utilización do galego nos nomes propios.

Departamento de Galego

Charla-coloquio co escritor Agustín Fernández Paz sobre o libro "Amor dos quince anos, Marilyn" dirixida ós alumnos de 2º e 3º da ESO o dia 29 de novembro de 2001.

O dia 11 de decembro de 2001 organizouse un taller de cómics con Fernando Iglesias para os alumnos de 1º da ESO.

O 5 de marzo de 2002 o escritor Manuel Lourenzo tivo unha charla cos alumnos do primeiro ciclo da ESO arredor do libro "Tánis I, o Mocos".

Policía Municipal

En colaboración co centro realizou o II Concurso de Educación Vial para alumnos da ESO. Os alumnos realizaron diversos traballos prácticos e o grupo gañador foi agasallado cunha viaxe en avioneta por encima das terras do concello e arredores.

Álbum dalgunhas das activida- des celebradas no noso centro

Gañadores/as dos traballos do curso de «Educación Vial»

Excusión didáctica a Pontevedra

Gañadora do premio para a elección do nome desta revista

O xurado dos premios «Ideas para un mundo mellor»

Premiados/as no concurso «Ideas para un mundo mellor»

O escritor Manuel Lourenzo asina exemplares do seu libro

69

Boga querete
e sempre quererei

LHHA HH AHHH
PÁDASE MARCHITAR PERO...
1 AMIGA COHA BOA
NON SE PODE OLVIDAR
De YMA para Boga

Coral S.
Sandra C.

Solidariedade,
Fermosura,
Amizade,

Apoio Arcada
I Que palabráis!

Sete apópás
CON HOZ +
Guapo, sensato
COMO 1 beche raton
Lévae, COMO A ZALPE

A pesares
de todo o
que estarmos a passar
quero decirte
Querete!
Ruben.

Cando nacíches chuvia
producuse unha casa
de estrelas na mina beta
e xusto na mina beta
foi caer a Xavier
de Drey querete!

UN DON
PERO
A AMIZADE
ESTRADA
SE COR
SO
A 20
COHA LOS
COUTSEGU
COUTSEGU

A todos los rapaces e
rapazas de 2º A.

A biblioteca

O Fondo Bibliográfico da nosa Biblioteca foi reorganizado segundo sistema C.D.U (Clasificación Decimal Universal), que é o sistema de clasificación de libros que atopamos en casi todas as bibliotecas do mundo. O sistema baséase nunha clasificación xeral temática por números que van do 1 ó 9 (excluíndo o 4 que non existe), e con subclasificacións segundo as distintas especializacións. A táboa de clasificación está exposta nun taboleiro na entrada da biblioteca para facilitar a todos os usuarios/as a busca de libros.

Asimesmo, a biblioteca está agora informatizada, así que recorda que debes amosar o teu D.N.I se queres solicitar un libro. Este curso, a biblioteca foi dotada cun ordenador conectado a Internet para uso do alumnado. Asimesmo, o alumno/a pode con-

sultar o fondo bibliográfico dende este ordenador, co programa "Biblio", e así buscar comodamente o libro que quere atopar. Tamén conta cunha impresora para imprimir a información que "bsixe" da rede. O uso de Internet na Biblioteca do Instituto debe limitarse a busca de información relacionada coas distintas asignaturas. O uso indebidamente dun poucos perjudica a moitos que queren facer un uso axeitado da Rede. Recorda pois que os xogos non están permitidos. Usa a Biblioteca como lugar de estudio e lectura. Disfruta dun libro e aprende ...

"Saber é poder" (Francis Bacon, filósofo e político británico)

Concurso «Ideas para un mundo mellor»

Non quero ser presidente

Paula María Castellanos 4º ESO B

Hoxe pola mañá o meu mestre de lingua sorprendeume pedindome lume no recreo. Eu crin que ía facer unha das súas bromas diárias, pero, cun careto bastante serio e cun ton agradable, dixome que escribise un relato con este título para un concurso no instituto.

Mireino con sabe Deus que expresión na cara e murmuréi que o pensaría (cousa que tiña pensado non facer). Mais unhas horas máis tarde estaba eu facéndome ilusións co premio e barrenando sobre ideas para mellorar este mundo. Isto último lioume de tal xeito que me sentí lixeiramente unha das persoas máis desgraciadas. ¿Cómo ía eu soa buscar solucións a tantos baches ou erros da humanidade?. Resultoume imposible.

Deixei pasar uns minutos e preferín abarca-lo asunto dende menos amplitud. Buscaría mellorar os desperfectos da miña vida, do meu pobo... Ó principio todo parecía moi doudo; tiña un problema, buscáballe unha solución; tiña outro problema, buscáballe outra solución... e así cos moitos que hai.

Era doido atopar respuestas, formas de arranxa-los problemas, pero estas daban pé a outros conflictos, más preocupacións, más formas de perder o tempo... era imposible..., entón

minorei o asunto, e quisen escribir sobre os problemas que hai no meu instituto. Co profesorado, cos límites que nos poñen sen pedir tan sequera opinión, cos rapaces más cativos... pero tampouco atopei nada que facer, xa que non estaba nas miñas mans e pasábame rutineiramente o mesmo: problemas e más problemas. E eu, mentres, minorando e minorando o asunto, problemas na casa, problemas cos amigos, problemas da miña idade...

Recordei o fácil que era todo cando de cativos as cousas chegaban feitas, cando non tiñamos preocupacións, non había que decidir onde ir, nin cantos cartos non gastar.

E de pouco en menos, fun chegando a min. ¡Canto cambieí eu!. A miña vida está a sufrir cambios tan veloces que nin me dá tempo a gozala, e iso, aínda que ninguén queira reconcelo, é un problema. Como tantos outros cos que cargo dia a dia.

Deime pena, e supuxen que antes de meditar solucións para tódolos conflictos da humanidade, debería arranxar primeiro os meus e, se o consigo, os das persoas que quero.

¿Cómo rapaces e rapazas que ainda están aprendendo a vivir ian levantar unha sociedade e un mundo tan demacrados a unha

posición máis pracenteira se nin entre o goberno, o parlamento, a sociedade e tódolos que o intentan non o conseguem?

Finalmente rendinme. É imposible facer deste desfeito mundo un lugar pracenteiro para todos. Cada un ve a perfección dun xeito diferente. Hai moito odio na terra, moita rivalidade... O primeiro debería ser que os que están aí arriba puidesen esquecerse de si mesmos por uns intres e que fosen capaces de chegar a un acordo entre todos.

Eu mentres, levarei a miña vida por bo camiño non sendo xamais Presidente de Goberno.

English Department Page

Hello everybody. Welcome to your "English Department Page"...EDP.

EDP wants to start its contribution to this school magazine offering you the opportunity to discover what kind of person you are. In order to make you "know yourself", we will offer some tests from different aspects of psychology. You can do them alone or compare your answers with your friends and classmates. This is a good opportunity to practise your English, to learn some new vocabulary about people and to have fun! For the tests, do not decide what your answer is. Choose the answer based on your first impulse. Be spontaneous!

Am I a Good Friend?

We all want friends. We all want other people to think of us as a good friend. But what makes you a good friend? Honesty and loyalty are the two most important qualities in a good friend.
Are you a good friend?

TRY THIS TEST:

1. Have you got a lot of friends?
2. You discover that your friend did something bad to you... Do you stop being his/her friend immediately?
3. Can you forgive him/her?
4. Do you always tell your close friend the truth?
5. Do you always know which gift to buy for your friend?
6. Do you always understand your friend's problems when he/she explains them to you?
7. Do you get angry when your friend is with someone else?
8. If you think that he/she is wrong, do you tell him or her?
9. Your friend constantly asks you for money, but you have very little. Do you always give it to him/her?
10. Do you always tell your friend that he/she is right
11. Your parents give you very little money. Do you spend all your money for your friend's birthday?
12. Something is wrong with your friend. You are convinced that he/she has a very serious problem that he/she does not admit to.
Do you tell someone that can help him/her?
13. Do you visit your friend when he/she is ill?
14. You are angry with your friend. Do you talk to him/her and explain the reasons for your anger?

30 or more: You are a very good friend and a very loyal person. But be careful that people don't use you.

22-29: You are very loyal. People can count on you. Most people probably like you

15-21: There are things that you need to change. You probably think that being a good friend is accepting everything that your friend says. You need to be more honest with yourself and with your friends

14 or less: You think about yourself too much. You need to reflect on your attitudes. Think about what it means to be a good friend!

Differences between you and your teacher...

When you take a long time, you're slow.

When your teacher takes a long time, he's thorough.

When you don't do it, you're lazy.

When your teacher doesn't do it, he's too busy.

When you make a mistake, you're an idiot.

When your teacher makes a mistake, he's only human.

When you overlooked a rule of etiquette, you're being rude.

When your teacher skips a few rules, he's being original.

SCORE

	YES	NO
1	3	1
2	1	3
3	3	0
4	3	1
5	3	1
6	3	1
7	1	3
8	3	0
9	1	2
10	0	3
11	3	2
12	5	0
13	3	0
14	3	0

Alexandre Bóveda: coa palabra

“De los diez minutos que se me conceden, me sobran cinco. Y en castellano, naturalmente me expresaré, no en español, como decía el Presidente, puesto que el gallego es también idioma español. Idioma, repito, de la raza gallega y no dialecto, como aquí se ha dicho, tan reiterada como equivocadamente.”

Presidente: Advierto al procesado que tampoco eso de la raza puede ser consentido. La gallega, como todas las de España, pertenece a la raza española.

Procesado: No voy ahora a discutir ese aspecto. Ni el presidente ni yo tenemos autoridad para hablar de esto. La tienen los etnólogos y los filólogos, y esos ya han hablado... Mi patria natural es Galicia. La amo fervorosamente. Jamás la traicionaría, aunque se me concedieran siglos para vivir. La adoro hasta más allá de mi muerte. Si entiende este Tribunal que por este amor entrañable, debe serme aplicada la pena de muerte, la recibiré como un sacrificio más por ella. Hice cuanto pude por Galicia y haría más si pudiera. Si no puedo hasta me gustaría morir por mi patria. Bajo su bandera deseo ser enterado, si el Tribunal, en conciencia, juzga que debo serlo. Y este «agarimo» —permítaseme la única palabra gallega que empleo en el idioma que he hablado siempre— que le tengo a la Tierra Sa-

Alexandre Bóveda diante do tribunal que o ia condenar. Admirable e enternecedor é o seu amor á súa terra. Exemplo de cordura, sensatez e CONCORDIA son as súas palabras. ¡É que mágoa que non bastasen! Só a intolerancia, a intrasixencia e o fanatismo puideron impedir que a palabra non basta-se.

O seu «delito» foi participar moi activamente no estatuto de Autonomía de 1932.

«Galicia se organiza como rexión autónoma en el estado español, con arreglo a la Constitución de la República y al presente estatuto», decía o seu artigo primeiro.

«Galicia, nacionalidad histórica, se constituye en Comunidad Autónoma para acceder a su autogobierno, de conforme a la constitución Española y con e presente estatuto», di o estatuto de 1980.

O pensar dos homes e mulleres cambia; as suas ideoloxías florecen e sotérrense para mais tarde aflorar. Os homes e mulleres só morremos.

¡Que mágoa que a palabra non baste! Árabes, israelitas, europeos e americanos... Homes, Mulleres... Rapaces, Rapazas...

COA PALABRA.

Mario, Borja C., Borja C., Andrea N.
2º ESO B

grada en que tuve la dicha en nacer no me obliga a sentir ningún odio a España, a la que por derecho, pertenezco. Solamente he combatido sus errores y, a veces sus cruelezas políticas para con mi Galicia idolatrada. Nada más.

Estas son as fermosísimas palabras de

Syllabae erratae. Ordena as sílabas de cinco acusativos en plural (da terceira declinación) e reconstrúeos. Despois intenta traducilos.

MA
NA
DES

NI
A
VES

MEN
TES
HOS

A
CAE

TES
LI

Latín

Galego

I
II
III
IV
V

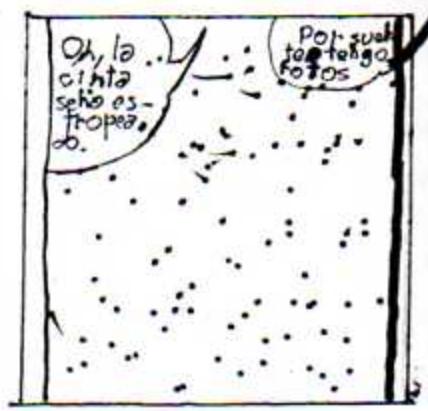
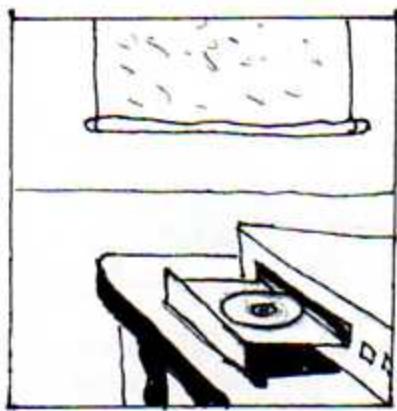
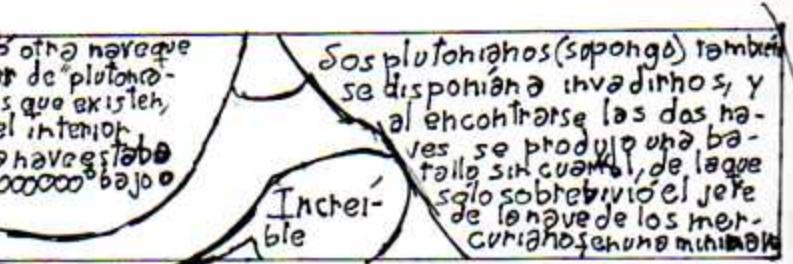
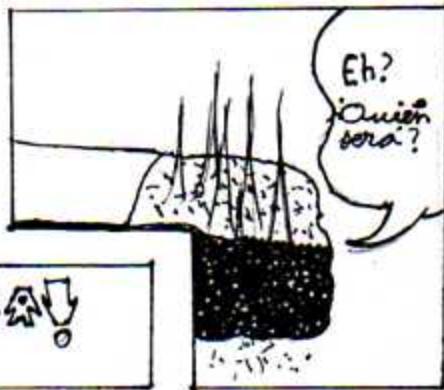
Sopa Grega. Busca o nome dos deuses olímpicos nesta sopa de letras.

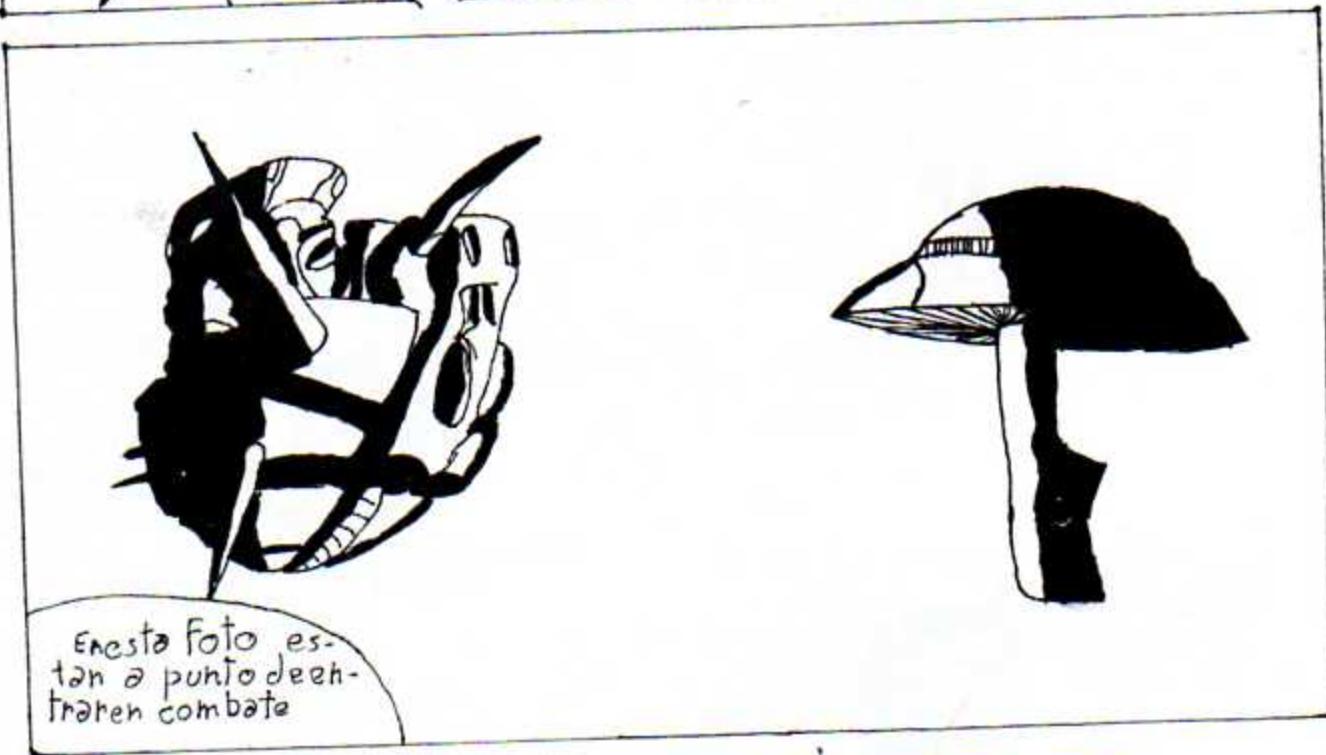
V	I	M	O	U	B	Z	M	I	N	E	R	V	A
U	E	N	N	P	A	L	A	A	U	K	J	E	F
L	I	N	H	M	C	H	E	S	T	I	A	S	R
C	Z	E	U	S	O	S	I	N	O	I	D	T	O
A	H	B	X	U	Y	Y	E	Z	S	L	F	A	D
N	R	D	F	T	N	E	P	T	U	N	O	I	I
O	A	T	E	N	E	A	U	I	O	P	A	E	T
R	I	A	E	T	F	G	B	U	R	I	N	A	A
H	E	R	A	M	A	R	T	E	A	P	O	O	H
S	C	E	C	Q	I	W	V	T	G	L	I	D	Q
E	R	S	D	I	H	S	U	I	B	U	T	I	M
D	F	G	T	A	E	E	X	P	I	T	O	S	I
A	P	O	L	O	Y	E	E	U	S	O	I	O	N
H	E	F	E	S	T	O	A	J	U	N	O	P	A

La invasión de los plutonianos

David Marcos 1º ESO B

David

1º ESO B

Comparativa: dous sistemas operativos

Ó adquirir un ordenador novo hai que realizar diversos gastos, entre eles hai que pensar no sistema operativo posto que sen el non poderíamos realizar nada no noso equipo. Normalmente os sistemas operativos son produtos comerciais xa que están desenvolvidos por empresas para conseguir un ben económico, ademais do sistema operativo hai que pensar noutros productos como pode ser un procesador de textos, unha base de datos, un programa de debuxo, etc. que incrementan de forma notable o prezo total. Por estes motivos un dia de 1991

un xove finlandés chamado Linus Torvalds tivo a grande idea de realizar un sistema operativo de fontes abertas e sen custe, é dicir, que o producto se entrega co código fonte (de teres coñecementos de programación podes modificalo) e de xeito totalmente gratuito (por exemplo baixándoo de Internet, a través dunha revista, etc.) Este sistema operativo foi unha auténtica revolución na que hoxendía traballan miles de programadores de todo o mundo para que cada vez sexa máis poderoso.

WINDOWS	LINUX
Software comercial realizado por unha empresa.	Software gratuito na súa gran maioría e realizado por innumerables informáticos de todo o mundo.
Cada licencia é válida para un só equipo, o resto é considerado piratería e penado pola lei.	A licencia permite realizar indefinidas copias, sempre e cando non se cobre por ningunha delas.
Lista de hardware compatible ben definido.	Lista de hardware compatible pouco definido.
Xeralmente ó careceren de drivers o hardware funciona mal.	Non precisa de drivers, o núcleo de linux é capaz de configurar por si mesmo o hardware.
Código totalmente pechado, non hai posibilidade de alteralo.	Código totalmente abierto, invítase ós informáticos a mellorar o código.
Multitude de xogos e programas, a gran maioría comerciais.	Cada vez maiores aplicacións e xogos, a grandísima maioría gratis.
Windows non pode correr programas deseñados para linux, a non ser que utilice un emulador	Linux por si mesmo non pode correr programas de Windows, fai falta un emulador.
Manexo do protocolo TCP/IP.	Inclúe o protocolo TCP/IP de forma nativa.
Moi sinxelo de manexar.	Entorno gráfico sinxelo e contorno de consola (modo texto) más complicado.
Inclúe moi pouco software adicional, a instalación completa de Windows XP é de 1.3 GB aprox.	Inclúe miles de programas adicionais, a instalación completa de Mandrake é de 5.2 GB aprox.
A instalación mínima nun XP é de aprox. 1GB	A instalación mínima da distribución Mandrake é de arredor de 8 MB.

Avantaxes do DVD fronte ó CD

A primeira vista, un CD-ROM e un DVD poden parecer praticamente iguais, pero o DVD posúe unhas prestacións moi maiores cás dun CD-ROM. Este sistema permite o almacenamento de 4,7 GB a 17 GB de datos, suficiente para almacenar unha película de longa duración e substitúe ós actuais vídeos VHS e ós CD-ROM.

CLASIFICACIÓN

Existen diferentes formatos dentro do que se denomina DVD. DVD video: só almacena películas en formato dixital. DVD rom: só de lectura.

CARACTERÍSTICAS

As vantaxes más importantes que teñen os DVD respecto ós CD son: maior velocidade de lectura (ata 4 veces máis cós lectores de CD) e máis capacidade de almacenamento (ata 17GB). Isto conséguese mediante un tipo de láser distinto e variando a lonxitude de onda, que neste caso son moi máis pequenas que nun CD e están máis xuntas. Para iso o plástico debe ter menos espesor, e para protexelo engádense máis capas.

Caras e capas:

Unha outra vantaxe dos DVD é que poden almacenar información en ámbalas dúas caras do disco e ademais cada cara pode ter dúas capas.

Pits e Lands menores:

O segredo para a alta capacidade é que o tamaño mínimo dunha marca nun DVD dunha cara é de 0'44 micras, frente ás 0'83 micras do CD. Todo iso da lugar á posibilidade de facer ata 4 veces máis marcas que nun CD, é dicir, maior capacidade.

Velocidade de lectura

Un DVD 1x transfiere datos a 1.250KB/s, equivalente a unha unidade de CD-ROM 8x, agora un DVD 2x, cunha transferencia de 2.700KB/s, equivalentes a un CD 18x, e comezaron a aparecer as unidades DVD 5x, cunha transferen-

cia de 3'5MB/s.

COMPATIBILIDADE

Unha característica moi importante dos lectores de DVD é a compatibilidade co formato de CD-ROM, é dicir, nun reproductor de DVD pódense ler os CD, con puntualizacións dependendo do formato en cuestión.

FORMATOS E AS SÚAS CARACTERÍSTICAS

DVD-ROM

As unidades DVD-ROM inicialmente tiveron certos problemas de compatibilidade cos discos CD-R e CD-RW, porque a reflectividade da superficie destes discos facían imposible de ler para a maioría das unidades DVD. Para os CD-RW isto resolvéuse cun láser de lonxitude de onda dual, e desde finais de 1998, disponemos de unidades DVD capaces de ler calquera tipo de discos gravables ou regravables, tanto por CD como por DVD.

DVD-Video

Os discos DVD-Video utilizan a compresión MPEG-2 para almacenar video, e en países como Estados Unidos, almacenan tamén son dixital envolvente AC-3.

A calidade dunha película almacenada en DVD con compresión MPEG-2 é moi superior á dun video VHS, posto que utiliza 480 liñas horizontais cunha resolución de 780x420 pixeles, fronte a 425 liñas do LASERDISC ou as 250 a 270 liñas para VHS.

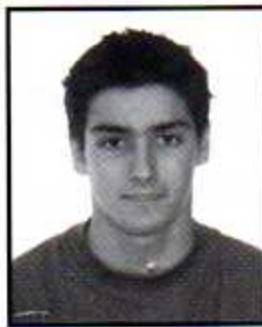
Ademais, unha película DVD permite escoller entre formato estándar 4:3 ou panorámico 16:9, e no tocante a son, ata 8 idiomas diferentes e ata 32 diferentes subtítulos.

Un disco DVD dunha soa cara pode almacenar 133 minutos de video comprimido de alta calidade, con son envolvente en tres idiomas e catro canles de subtítulo.

Un Entroido moi, moi fotoxénico

Destacados/as deportistas no noso instituto

Andrea Arias Dasilva
(1º de Bacharelato
Humanístico)

Ten 20 anos, é xogadora (lateral) do Porriño de Balonmán. Foi Internacional coa Selección Española de Balonmán. Reside en Porriño.

Mateo Míguez Adán
(3º de ESO)

Ten 14 anos, é xogador (interior esquerdo) do Celta Cadete. Xoga na Liga Rexional Galega. Reside en Reboreda.

Alexandre Tornero Viñas
(2º de Bacharelato
Tecnolóxico)

Ten 17 anos, é nadador do Clube Náutico de Vigo. Campeón Galego de 2001 en 100 e 200 libres. Reside en Os Valos.

Diego Lago Barciela
(3º ESO)

Ten quince anos, é xogador de Petanca no clube de Vilar de Infesta. Campeón Galego de Petanca e Subcampeón de España coa Selección Galega. Reside en Vilar de Infesta.

Rodrigo García
(4º ESO)

Ten dezaseis anos, é xogador de Petanca no clube de Vilar de Infesta. Campeón Galego de Petanca. Reside en Vilar de Infesta.

A adiviña das letras

Paseaba eu pola alameda dunha coñecida vila pontevedresa cando, de cara á noitiña, atopeime cunha reunión moi curiosa. Era un grupo de letras nunha xuntanza moi festiva. Acerqueime ó F, e pregunteille a qué se debía tal festexo. Respondeume o seguinte: "Reunimonos cada ano para festexar que somos as únicas letras do abecedario que temos unha característica en común que non posúen as demais". Afastouse dando saltiños coa súa única perna e uniuse ó xolgorio das demais. Quedei un anaco observándoas e tratando de adiviñar qué era o que tiñan aquelas letras en común. As letras que formaban o grupo eran as seguintes:

F, G, H, J, K, Ñ, P, W, X

Algúns meses despois, nunha céntrica praza madrileña, disfrutando das miñas ben gañadas vacacións, atopeime coa mesma reunión de letras e cun ambiente de festa similar ó de meses atrás. O F reconeceume de seguido: "¿Qué tal estás amigo mío?" "¿Qué haces tú por aquí?". Eu, moi estrañado pregunteille se estaban de xira celebrando o seu festín. Respondeume que a reunión tiña un motivo idéntico ó outro. Notei que o H non se atopaba no grupo e preguntéille ó F a qué se debía tal falta. Incrédulo da miña ignorancia o F respondeume así: "La H pertenece al grupo gallego y, por lo tanto, celebra la fiesta con nosotras en Galicia, pero no pertenece al grupo castellano; de ahí su ausencia". Xa pasaron máis de vinte anos deste feito, pero algunas noites de insomnio quedo mirando para o teito escuro do meu cuarto tratando de adiviñar qué é o que teñen en común as condenadas letras que me atopei, cualidade que non teñen as outras letras do abecedario.

Táboas de records das competicións deportivas

2º de ESO	MASCULINO	Rexistro	FEMININO	Rexistro
30 metros	David Iglesias	4"53	Marta Lusquiños	5"41
5 x 10 metros	Borja Rodríguez	15"15	Jennifer Rguez	15"55
Abdominais 1'	Serafín	42 rep.	Sandra Iglesias	41 rep.
Flex. Brazos 1'	Manuel Escudero	37 rep.	Sandra Iglesias	26 rep.
	Borja Rguez	37 rep.		
Course Navette	Adrián Buján	Palier 10.5	Sandra Iglesias	Palier 8.5
Salto Horizontal a pés xuntos	David Iglesias	2.10 m.	Marta Lusquiños	1.80 m
Lanzamento de balón medicinal	Borja Ruges.	8.40 m.	Andrea Miguez	7.90

3º de ESO	MASCULINO	Rexistro	FEMININO	Rexistro
30 metros	Adrián Veiga	4"20	Yolanda Camiña	4"80
5 x 10 metros	Adrián Veiga	11"20	Celia Carreira	13"10
Abdominais 1'	Mateo Míquez	50 rep.	Andrea Darriba	45 rep.
	Diego Iglesias	50 rep.		
Flexibilidade	Mateo Míquez	44 cm.	Alicia Cameselle	42 cm.
Course Navette	Mateo Míquez	Palier 12.5	Celia Carreira	Palier 8.5
	Jacinto Ricón	Palier 12.5		
Salto Horizontal a pés xuntos	Adrián Veiga	2.30 m.	Celia Carreira	2.00 m
Lanzamento de balón medicinal	Ricardo Amoedo	8.70 m.	Saleta Muíños	8.00 m.

4º de ESO	MASCULINO	Rexistro	FEMININO	Rexistro
30 metros	Daniel Queimaliños	4"00	Paula Castellano	4"80
5 x 10 metros	Rubén Alves	12"80	Laura Blanco	13"20
	Javier Pérez	12"80		
Abdominais 1'	Daniel Queimaliños	53 rep.	Ana Vidal	45 rep.
Flexibilidade	Pablo Vázquez	34 cm.	Marta Reguera	31 cm.
Course Navette	Rubén Alves	Palier 11	Paula Castellano	Palier 7.5
Salto Horizontal a pés xuntos	Ignacio Fdez.	2.20 m.	Paula Castellano	1.80 m.
			Jennifer Davila	1.80 m.
Lanzamento de balón medicinal	Ignacio Fdez.	8.20 m.	Natalia Míquez	7.40 m.

5º ADITIVO. E BACHAR	MASCULINO	Rexistro	FEMININO	Rexistro
30 metros	Daniel Dacosta	4"30	Diana Cabaleiro	4"60
	Diego Otero	4"30		
5 x 10 metros	Daniel Dacosta	12"60	Andrea Arias	13"90
			Susana Moya	13"90
Abdominais 1'	Roi Martínez	41 rep.	Rocío González	45 rep.
Flexibilidade	Diego Otero	30.5 cm.	Ana G. Giráldez	39.5 cm.
Course Navette	Daniel Dacosta	Palier 13	Escila Álvarez	Palier 10.5
Salto Horizontal a pés xuntos	Diego Otero	2.12 m.	Diana Cabaleiro	2.10 m.
Lanzamento de balón medicinal	Daniel Dacosta	9.10 m.	Andrea Arias	9.00 m.

De todo un pouco

A Gadaña

REIXAS FÓRA

Eu creo que deben de desaparecer do Instituto as reixas azuis que hai nos corredores do segundo e terceiro andar porque lle dan ó noso centro un aspecto carcelario, e ... ISTO NON É UN CÁRCERE.

Cando entro nos lavabos, penso se estarei equivocada, porque ali atopo ventás rotas e un frio siberiano e iso que é un lugar onde case sempre hai xente e onde todos temos que quita-la roupa.

Por último, tamén creo que deberian de desaparecer algunas cousas, como as normas que prohiben sair ós corredores nas horas de cambio de clase e andar por eles no recreo. Non creo que haxa nada malo en andar a falar cos alumnos dos outros grupos entre clase e clase, ainda que seguro que ... A DIRECCIÓN NON ESTARÁ DE ACORDO

Anuncios

Véndese consola "polystation" con dous mandos e pistola. Teléfono: 40-44-73 Antonio Monteagudo Míquez. 2 ESO A.

Véndese maquiniña de 9999 xogos. Teléfono: 40-35-97. Jonathan Guimeráns. 2 ESO A.

Véndese maquiniña con calculadora incluida. Teléfono: 40-34-50. Sergio de la Torre Míquez. 2 ESO A.

Véndese consola "Super Nintendo" en perfecto estado, con seis xogos e dous mandos. Teléfono: 40-39-45. Jesús Míquez Álvarez. 2 ESO A.

Véndese láser. Teléfono: 40-44-73. Antonio Monteagudo Míquez. 2 ESO A.

Véndense rotuladores novos. Teléfono: 40-44-73. Antonio Monteagudo Míquez. 2 ESO A.

Véndese consola "Polystation" en bo estado. Con 999 xogos aproximadamente e un mando e unha pistola. Teléfono: 40-37-22. Jacobo Méndez Darriba 2 ESO A.

Os refráns

Auga en outono, non lle convén ó xornaleiro nin ó seu dono.

En novembro, cavar non che me lembro.

Febreiro, xeada na leira e cachopo na lareira.

Marzo marzolo, trebón e raiolo.

Auga en abril enche o carro e o carril.

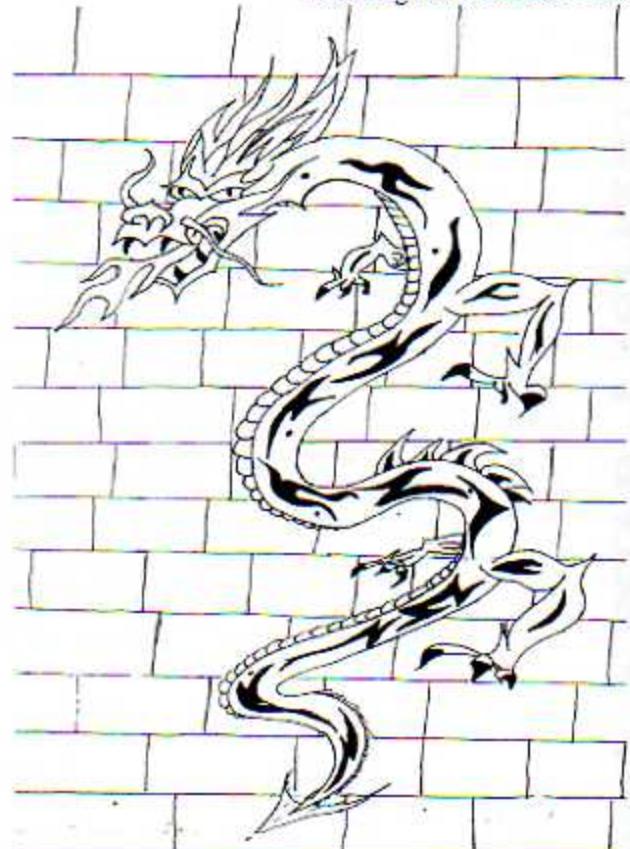
En maio, ainda a vella queima o tallo.

Auga en San Xoán, mata o viño e non fai pan.

Sara Jorge Moreira
Sandra Rivas Blanco
Yovanna Camiña Puertas

O debuxo de....

David Iglesias Gómez 2º ESO

Pasatempos

E	L	E	F	A	N	T	E	E	I	L	G
B	E	I	U	A	E	B	D	C	N	T	M
O	O	C	N	G	X	V	T	U	T	I	O
X	N	H	T	C	E	A	O	T	A	G	E
R	H	C	R	A	E	I	A	U	L	R	O
R	X	P	M	C	F	U	N	B	L	E	X
N	D	U	Z	O	I	G	M	I	C	C	O
A	P	G	U	E	P	A	R	D	O	U	N
C	X	T	O	D	L	E	O	P	A	R	D

Localiza os doce animais que hai nesta sopa:

elefante, coello, tigre, leopardo, guepardo, lince, can, mono, puma, aguia, león e gato.

ADIVIÑA:

¿QUE É UNHA COUSA QUE ENTRA NO RÍO E NUNCA SE MOLLA?

CHISTES:

- Doutor, estou preocupado porque teño dobre personalidade.
- ¡Oh! Non se preocupe, séntese e falaremos os catro.

- ¿Ten zapatos do 35?
- Non, de antes da Guerra non lle temos nada.

Gonzalo. 2º de Eso A

Acrosport no Floriani....

...desafiando a gravidade

